

Luca Hoek trenca fronteres inèdites

El nedador català, de 18 anys, acaba quart a la final dels 100 metres lliure, el millor lloc de sempre d'un espanyol en la prova reina de la natació.

Luca Hoek té moltes d'aquelles coses que emparenten els nedadors amb els amfibis. No necessita tirar d'una potència extrema o d'un físic fora del normal perquè l'aigua sigui el seu veritable motor. Els velocistes, fets d'una pasta diferent davant la necessitat d'oposar calma en tempestes que ells mateixos desencadenen, han de fer de l'element líquid el seu principal aliat. Per molt que les hores de gimnàs i una musculatura cada vegada més potent ajudin a trencar fronteres en la història de la natació espanyola. Hi haurà qui pensi que el jove prodigi de 18 anys no va aconseguir rematar amb una medalla el que havia començat el dia anterior. Ja arribarà. Però la seva quarta plaça a la final del 100 metres lliure aconseguida ahir a l'Europeu de París és el millor resultat d'un espanyol en la prova reina de la natació en un gran campionat. Hoek, malgrat el seu extraordinari 47.39 (en la semifinal va firmar un 47.26 amb què va batre el rècord d'Espanya), es va adonar que les medalles estarien reservades als que baixessin dels 47 segons. Ho va fer, és clar, el romanès David Popovici, or amb la seva 46.56. El rus Egor Kornev, a qui Hoek havia batut dimarts, es va quedar amb la plata (46.54); mentre que l'hongarès Kristof Milak es va redimir davant el seu compatriota Nemeth amb el bronze (46.86). Luca Hoek, amb el millor temps de reacció al costat de Kornev (0.61), va tocar la paret tant en el 50 com en el 100 en quarta posició, sense depassar Milak, però tampoc un Kornev, que es va veure superat en l'últim llarg per Popovici. Timo Hoek, pare neerlandès de Luca, abans de veure el seu fill nedar la final al Centre Aquàtic de Saint Denis, es convencia que el noi ja havia complert. I que li queda una eternitat encara per continuar aprenent, creixent i trepitjant nous cims, com la dels Jocs Olímpics de Los Angeles el 2028. Però l'aconseguit fins al moment a París escapa fins i tot a les millors prediccions, per molt que el seu entrenador al CAR de Sant Cugat, el britànic Ben Titley, el preparés per a això. També a nivell mental. La mare del Luca és francesa, país que va arribar a tenir-lo en el punt de mira abans que la Federació Espanyola convencés la família de la idoneïtat del projecte i l'estabilitat que aconseguiria al CAR. Seguint el seu ídol Arribava Hoek a la seva cita amb la història després d'haver destrossat la seva pròpia plusmarca nacional en els 100 lliure dels Trials de Palma en 46 centèsimes, seguint l'estela al carrer del seu ídol, el romanès David Popovici. Però faltava per veure com es comportaria Hoek davant la responsabilitat de mirar de cara als vells dimonis que sempre van tenallar els músculs i els nervis dels velocistes espanyols. Només José Antonio Chicoy (setè el 1970) i Edu Lorente (sisè el 2004) havien sigut capaços d'arribar a una final continental en la prova reina. Com si fos impossible mirar cap a l'abisme obert amb els grans especialistes de sempre, com l'inoblidable Popov de Barcelona 92 i Atlanta 96 (el seu ja vetust rècord de 48.21 segons li va durar vuit anys), Pieter van den Hoogenband, el primer a baixar dels 48 segons a Sidney 2000 (47.84), Caeleb Dressel (com oblidar el seu rècord de 46.91 segons de l'època dels banyadors de plàstic) o, ja ara, el mateix Popovici i, és clar, el xinès Pan Zhanle, actual rei de la distància i plusmarquista mundial (46.40). Luca Hoek està explorant llocs inhòspits per a la natació espanyola. Allà la gesta per a un adolescent educat i de mirada adorable que Emilio Huete, l'entrenador que va saber veure alguna cosa especial en ell quan encara nedava al CN Sitges, va ensenyar com sabia de la immensitat emocional de l'aigua. Hugo González, sisè Abans, Hugo González tornava a competir contra les expectatives pròpies de qui va ser or mundial del 200 esquena a Doha (2004). Triple medallista europeu en el ja llunyà 2001 a Budapest, el balear va afrontar la final del 200 esquena conscient que ho tindria cru per aspirar a metalls. Va acabar sisè amb una marca (1:54.75) que l'apropava al seu límit. Però massa lluny dels que baixen de l'1:54, com l'imponent hongarès Hubert Kos, or, tot i que sense poder arribar amb la seva marca d'1:53.08 al rècord del món d'Aaron Peirsol (1:51.92). Alba Vázquez, mentrestant, va somiar en el 400 estils amb un bronze que se li va acabar escapant en els últims 100 metres de crol. Va acabar sisena (4:38.21) en una prova guanyada per la irlandesa Ellen Walshe (4:34.42). Quant al militar Carlos Garach, va tornar a batre en gran (7.45.41) el seu rècord d'Espanya a la final del 800 lliure. Va acabar, això

sí, setè. Van tancar la jornada María Daza, Irene Ciércoles, Ainhoa Campabadal i Naiara Sobreviela a la final del 4x100 lliure, sent octaves amb les neerlandeses imposant-hi la seva llei.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/08/13/luca-hoek-trenca-fronteres-inedites-133315812.html>